

1. söndag i fasten– 2019 – LARS BORGSTRÖM (LFS)

Tekster: Salme 35:1-18; 1. Mos 22:1-14; 2. Kor 6:1-10; Matt 4:1-11; II Matt 16:21-33

Jesu tjänare Jakob, författaren till Jakobsbrevet och troligen också den Jakob som var Hans halvbror (Gal. 1:19), skriver: "Ingen som frestas ska säga: 'Det är Gud som frestar mig'. Gud frestas inte av det onda och frestar inte heller någon" (Jak. 1:13). Ingenting ont kommer från Gud. Lockelserna in på syndens väg som leder till fördärvet kommer från Guds motståndare.

Frestelserna kommer från djävulen

Det är nödvändigt att man har detta klart för sig. Det finns en ond ande som ingenting annat vill än leda oss bort från Gud och Hans goda vilja, och på det sättet fördärva våra själar. Anledningen till att det från vår sida så sällan blir någon verklig kamp mot frestelserna är att vi vanligtvis inte förstår eller tänker på att vi har en mäktig fiende som sätter in alla sina krafter på att störta oss ned i avgrunden. Vi inser varken syndens farlighet eller djävulens grymhet och list.

När vi ändå vill ta upp kampen mot frestelserna märker vi hur svårt det är att värja sig och vinna seger. Det beror på att frestelserna, som kommer mot oss såsom framryckande fiendetrupper och försöker inta våra hjärtan, har en bundsförvant inom oss. I själva vår natur finns en femtekolonnare som samarbetar med frestaren i dennes ansträngningar att bringa oss på fall. Denna femtekolonnare är vårt eget kött, vårt fördärvade hjärta.

Många försöker intala oss att människan av naturen är god, att vi är goda och att våra hjärtan är goda. Men så säger inte Guds ord. Jesus säger att det som "kommer från hjärtat, och det gör människan oren. För från hjärtat kommer onda tankar, mord, äktenskapsbrott, sexuell omoral, stöld, falskt vittnesbörd och hädelser" (Matt. 15:19). Aposteln Paulus, som upptäckt detta, skriver: "Jag vet att det inte bor något gott i mig, det vill säga i mitt kött" (Rom. 7:18).

Frestaren vet hur han ska angripa oss. Han siktar in sig på våra svagheter och vill få oss att leva ut våra inneboende laster och onda drifter. Därför kan Jakob skriva: "Var och en som frestas dras och lockas av sitt eget begär" (Jak. 1:14).

Vi har alla syndat och gått miste om härligheten från Gud (Rom. 3:23) Är då allt förlorat? Är vi maktlösa mot den mäktige djävulen? Måste vi bli fördömda av den helige och rättfärdige Guden som inte tål någon synd, inte den minsta oförätt? Ja, vore vi hänvisade till oss själva skulle vi vara alldeles förlorade. Om Gud skulle döma oss såsom Hans rättvisa kräver och våra synder har förtjänat, skulle bara dom och straff återstå. Då skulle djävulen ha lyckats i sitt uppsåt. Men räddning finns. Vi har nämligen en Frälsare. Det vi inte klarade av, det lyckades Han med.

Jesus övervann alla djävulens frestelser

Redan på syndafallets dag utlovades att en Frälsare skulle komma och sönderkrossa ormens, förförarens huvud (1 Mos. 3:15). Vårt hjälplösa människosläkte skulle frälsas av kvinnans avkomma, d.v.s. av en ättling till Eva, en Människoson. Senare fick Abraham löftet att i hans "avkomma ska jordens alla folk bli välsignade" (1 Mos. 22:18). Frälsaren skulle alltså komma genom det folk som Abraham blev stamfar åt. Detta visste djävulen och försökte därför utplåna Guds folk Israel. Han försökte förgöra Abrahams släktlinje så att inte Frälsaren skulle kunna komma i världen. Han försökte genom fientliga folkslag förrinta Israel. Bl.a. upptände han hat i Faraos hjärta mot hebreerna och fick denne egyptiske regent att beordra om ett allmänt avrättande av alla nyfödda söner av Israels folk (2 Mos. 1:16).

När tiden sedan efter många århundraden var inne och Frälsaren, Människosonen Jesus Kristus föddes till jorden, försökte djävulen på nytt att utsläcka mänsklighetens enda hopp om frälsning. När Jesus i trettioårsåldern trädde fram i offentlighetens ljus kom djävulen genast med sina attacker. Omedelbart efter det att Jesus döpts av Johannes döparen frestade han vår Frälsare i öknen under fyrtio dagar (Luk. 4:2). Djävulen försökte få Honom på fall, men misslyckades.

Men djävulen hade ännu inte gett upp. Han visste att hans makt över människosläktet skulle brytas om Jesus kunde fullborda sitt frälsningsverk. Nu använde han sig av den mest utstuderade list. Tidigare hade han använt Guds fiender som sina redskap, men nu använde han sig av en vän till Jesus: Petrus, lärjungarnas ledare.

Petrus hade just avgett den goda bekännelsen till Jesus: "Du är Messias, den levande Gudens Son" (Matt. 16:16). Jesus hade prisat sin lärjunge salig för dessa ord, "för det är inte kött och blod som har uppenbarat det för dig, utan min Far i himlen" (Matt. 16:17). Sedan läser vi i vår predikotext följande ord:

"Från den tiden började Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästrarna och de skriftlärda, och att han måste bli dödad och på tredje dagen uppväckt.

Då tog Petrus honom åt sidan och började tillrättavisa honom: "Gud bevara dig, Herre! Det där ska aldrig hända dig." Men Jesus vände sig om och sade till Petrus: "Gå bort från mig, Satan! Du vill få mig på fall, för dina tankar är inte Guds utan människors" (v 21–23).

Då Petrus motsäger Frälsaren tillbakavisar han därmed talet om korset. Dävulen lägger försåtligt ut sin snara för Jesus genom att tala vänskapligt genom en vän. Han får Petrus att visa omsorg och kärlek till sin Mästare: "Gud är nådig mot dig, Herre. Detta ska aldrig hända dig". Dävulen kan komma i den vackraste förklädnad. Han kan t.o.m. "göra sig lik en ljusets ängel" (2 Kor. 11:14). Men Jesus höll ännu en gång stånd mot djävulens frestelse och svarade: "Gå bort från mig, Satan! Du vill få mig på fall, för dina tankar är inte Guds utan människors" (Matt. 16:23).

Jesus visste att Han var tvungen att vandra den smala, plågsamma vägen upp mot Jerusalem och Golgata. Endast genom att dö på korset skulle Han kunna frälsa oss. Han sade: "Människosonen har kommit [---] för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många" (Matt. 20:28).

Jesu seger är vår seger

Jesus tog ställföreträdande vårt straff, då Han i vårt ställe pinades och dog på korset. Istället ger Han oss sin egen rättfärdighet, den fullkomliga renhet och helighet som krävs inför Gud. Den får vi för intet, gratis, oss tillräknad genom tron som vore den vår egen. Detta, rättfärdigheten från Gud som uppenbaras i Jesus (Rom. 3:21–22), är Guds gåva till hela mänskligheten. Den är dold för mänsklig vishet och finns bara hos Jesus och i evangeliet, det glada budskapet, om Honom.

Försoningen på korset är Guds tankar och plan för hela människosläktets frälsning. När Petrus försökte hindra Jesus från att lida och dö tillrättavisades han av Mästaren med orden: "dina tankar är inte Guds utan människors" (Matt. 16:23). Människor har i alla tider precis som Petrus den gången opponerat sig mot Jesu ställföreträdande strafflidande på korset. Inte minst idag sker stormangrepp mot evangeliet om syndernas förlåtelse genom Jesu försoningsverk. "Gud behöver inget offer för att blidkas" säger man. "Det är ovärdigt att Gud skulle offra sin egen Son" menar man vidare. Så förnekar man i sin otro den mest centrala av den kristna trons alla sanningar, nämligen att "Gud världen att Han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på Honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Joh. 3:16).

Men saliga är de som låter evangeliet om Jesus, korset och försoningen, vara sant. Evangeliet innebär, att det som vi inte klarade av, det gjorde Jesus, vår Frälsare för oss. Detta förstod också Petrus så småningom, han som genom satans påverkan försökt avstyra Jesu väg mot korset. I sitt första brev, sedan han blivit urkyrkans självklare ledare, skriver Petrus: "Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting som silver eller guld ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder. Nej, det var med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och brist" (1 Petr. 1:18–19).

Amen.